

איד, והרבה יותר מדיברו
 התברר לי שהן באו בלילה לבקר
 אותו באוהל שלו. (אנחנו ישנו בצד
 ריפים). הבחור, במילים אחרות, חגג כל
 לילה. אולי זה מסביר את העובדה
 שהוא נראה עייף בשעות-היום. מובן
 שרצייתי לדעת מי ביקרה, וכמה בנות
 בדיוק, אבל הוא חיך ולא הסגיר שום
 פרט, שום שם, שום רמז.
 היתה בינינו אחת, שנבחרה שנה
 לאחר-מכן כמלכת-היופי של ישראל.
 רצייתי לדעת במיוחד אם גם מלכת-
 היופי לעתיד ביקרה אותו בלילה, אבל
 תשובה לא קיבלתי.
 אחרי חודש, בתום העונש, כאשר
 חזרתי לבסיס שלי וסיפרתי מה עבר
 עליי בחודש הזה, החיילים קינאו בי,
 סיפר לי ברדוגו אחרי שנים. הם ניסו
 לקבל עונש זהה, אבל אני לא זוכר שזה
 קרה למישהו.

דירוג החתיכים

אחרי סיום הקורס נשלחתי כפי
 קידת-זימונים לבית-הדין הצבאי
 של מחוז-הדרום בקסטינה. יותר מדי
 עבודה לא היתה. הספקתי לקרוא שם
 רומאנים מרתקים, עביכרס — כמעט
 המתנבך, חלף עם הרוח, אבשלום בני
 כאלה. לא זוכרת שאיזה מפקד ביקש
 אותי לעשות לו קפה. או תה.
 כעבור שנה הועברתי, מסיבה ש-
 אינה ידועה לי, לבית-הדין הצבאי של
 מחוז-הצפון, בחיפה. כאן קיבלתי עוד
 מתנה, בעצם שתיים: גם יציאה, בראי
 שונה בחיי, מן הבית, וגם גיוון בחיים.
 זה היה נחמד — לגור בבית חזן, ללכת

נעמי בצה"ל: טירונות, תורנית במיטבה, הניכה בקורס כתבניות בראש הרשימה שלה עמד הרמטכ"ל, יצחק רבין ובמקום השני אלוף-הפיקוד, מוטה נור

הורים לחצו, או הלכתי, ובחרתי את
 שני המיקצועות שנראו לי קלים למרי
 (ספרות אנגלית ותיאטרון), אבל הם היו
 קשים מאוד, כך התברר במהרה.
 השנה עברה עליי בנעימים בקפי-
 טריה, בשיחות שקטות בסיפרייה, בי
 טיולים על הרשא. למיבחני סוף-השנה
 לא ניגשתי. פרשתי בשקט לחיים.

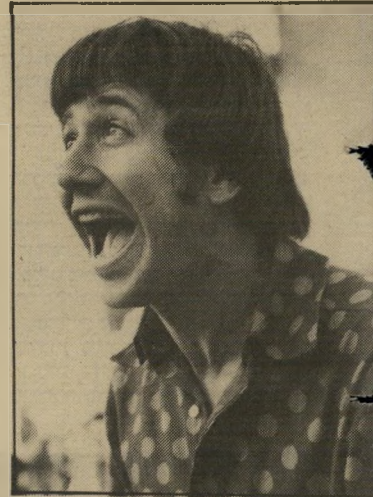
את הרצון ללמוד
 המונים הולכים ללמוד אחרי הצבא
 או אף לומדים בזמן הצבא. אני, אחרי
 שנתיים של בטלה-למחצה, בלי לאמץ
 את המוח יותר מדי, בלי לעשות הרבה,
 התרגלתי לבטלה. התמכרתי לה. אי-
 אפשר היה להיגמל.
 אבל כולם הלכו לאוניברסיטה, והי

לחצר, הסתובבתי באפס-מעשה במקום
 המדאק הזה, ובאחד השבילים ראיתי
 פתאום, הולך לקראתי, סרן חתיך, יפה,
 גברי, מושך, בנעלי-צנחנים גבוהות.
 חלום.
 החלום הזה, שאולי היה משועמם
 כמוני, התחיל לדבר איתי. איתי חיילת
 שמנמנה, לא נראית מיורדעיה. הוא
 היה בן 27 או משהו בסביבה, שהגיע
 לסוף-השבוע מהבסיס הקבוע שלו, כדי
 להיות קציין-תורן, או משהו כזה.
 הוא היה נשוי, אבל אני לא זוכרת
 שזה הפריע לי. למה שזה יפריע?
 או הוא מצא בי עניין. ואני, כמוכח,
 בו. והלכנו לטייל, או נסענו לטייל. ר

— סרן יפה-תואר במיוחד, גבוה וגברי,
 שנראה כמו כוכב-קולנוע, ושהיה מה-
 מם אותנו בכל פעם מחדש, עם כווא
 לבית-הדין. קראו לו אז אורי ודיס'
 לבסטי (היום אורי ירון). שנים אחר-כך
 הוא התחתן עם דוגמנית יפה, רותי
 ירון, ואחר-כך התגרש ממנה.

קצין תורן בלילה

עד שהגעתי לצבא, חשבתי שגב'
 רים נשואים לא מתעניינים בנשים
 אחרות. כנח יותר לומר, אולי, שלא
 חשבתי על זה בכלל. רק בצבא למדתי
 את עובדות החיים: גברים נשואים
 מאוד מתעניינים בנשים אחרות, כל-
 מר, בחיילות.
 צה"ל, בתור מתנה אחרונה, נתן לי
 גם סיפור רומאנטי יפה.
 זה התחיל רע מאוד: אחת הבנות
 (קראו לה עליזה, הידר לויכרון שלי)
 ואני היינו אחראיות, באחר-צהריים
 אחת, לסגירת המישר. אני לא זוכרת

ברדוגו
 בלילה וחלו לאוהל

לרקוד ריקודים סלוגיים עם סטודנטים
 בטכניון, לחזור אחרי שעת-הסגירה
 (11), ולצעוק למשיגיה שיפתח לנו.
 כאן כבר היתה עבודה קצת יותר
 קשה, נרמיה לי, גם כן כפקידת-זימונים.
 המפקדת, סגן, ציפי אבנון קראו לה,
 ירדה לחיי. יש לי הרגשה שהיא שגאה
 אותי במיוחד.
 אב בית-הדין, סגן-אלוף יהודה הר-
 פרט, היה נחמד מאוד, חביב לכנות. היה

סגן-אלוף הרפרט והבנות בשפת-הים
 הרתוק היה כסו חלום

את הרצון ללמוד
 המונים הולכים ללמוד אחרי הצבא
 או אף לומדים בזמן הצבא. אני, אחרי
 שנתיים של בטלה-למחצה, בלי לאמץ
 את המוח יותר מדי, בלי לעשות הרבה,
 התרגלתי לבטלה. התמכרתי לה. אי-
 אפשר היה להיגמל.
 אבל כולם הלכו לאוניברסיטה, והי

לבטל את חובת-הגיוס של הבנות לצה"ל. נזכרת בחוויות שלה בצה"ל, חגיגה אחת גדולה

יותר אני לא זוכרת שום דבר מ'
 הצבא. רק אותי ואת הסרן, בחיקה-הטבע
 היכן-שהוא ליד חיפה, מתחבקים ומתנ'
 שקים (ולא יותר מזה, באמת!). איזה
 צבא נהדר!

התמכרות לבטלה

אז לי הצבא בעיקר נתן. אולי הוא
 לקח ממני דבר אחד, אבל זה לא
 היה איבפת לי אז, ולא היום. הצבא לקח
 משמיניסטית הרוצה, שחשבה שלי-
 מודים זה הרבה הכי חשוב בעולם, ו'
 שהיא תמשיך הלאה לכל מיני תארים,

מה קרה, כנראה שכחנו לסגור אותו. או
 חלק ממנו. לא היה נזק, אבל היו
 צריכים ללמד אותנו לקח, לחנך אותנו.
 החלט שכתור עונש נהיה מרותקות
 לסוף-שבוע. איפה מרותקות? ברד'
 העצמאות 29 (שם שכנו המישרים?)
 לא, הרי לא התכוונו להרעיב אותנו, או
 לתת לנו לישון על השולחנות.
 שלחו אותנו, באוטובוס אורחי, לרי-
 תוק במפקדת פיקוד-צפון ננצרת.
 הגענו לשם עצובות ואומללות. אני לא
 זוכרת איך עבר סוף-השבוע על עליזה.
 אני זוכרת שעליי הוא עבר בצורה
 יוצאת-מך-הכלל.
 דקות אחדות אחרי שנרשמתי במי-
 שרד והודעתי שהגעתי לרתוק, ירדתי

שם מינהג נחמד: ללכת פעם בשבוע,
 כל היחידה הקטנה (רק הבנות, וציפי,
 והופרט) לבלות בשפת-הים. פעם אחת
 לקחתי איתי מצלמה, והנצחתי את
 האירוע. אני זוכרת שהיינו בים רק
 בזכות התמונות.
 היו קצינים חתיכים במיוחד, שאני
 חגו, הבנות, נהנינו לפגוש כאשר הם
 הגיעו לבית-הדין, כדי להיות שופטים.
 היתה שם פרקליטה אחת, שבערך אחת
 לשבוע היתה אומרת לנו, לבנות, שיש
 לה דירוג פרטי של שלושת החתיכים
 הגדולים ביותר, באותו זמן, בצה"ל.
 בראש הרשימה שלה עמד הרמטכ"ל
 יצחק רבין. אחרי, במקום השני, אלוף-
 הפיקוד, מוטה גור. ובמקום השלישי